

— in tolar je zažvenčal na fleh ...

Modre dalje.

Divna je noč, da bi izkoprnell!
Fantova pesem se v dalje razlega ...
Čudna bolest prevzema me vsega — —
O, da bi sam se pred sabo otel!

Vsa ogromnost neutešitve
divje v srcé se mi zagreba.
V svoji nemoči bi kriknil do neba
v strašno vsemirje: rešitve, rešitve!

V brezbrežja hrepenenja lijo ...
O, da zajel bi jih v težkem zvoku!
A, kakor drevo sem, ki vanj vetrovi bijó,
on pa razjeda se v svoje neizraznosti joku.

Miran Jarc.

Krik davnim.

Sama sva ostala v tej hladni grajski sobani
v tišini popoldneva poznega; šumno vrvenje
družbe ostale s hodnika tu v tihi dvorani
se razprševa, kjer plove vsepozabljenje.

Na stenah slike gospâ in mogotcev nekdanjih
se zdi, da še vedno v tajnem molčanju živijo,
baročna zrcala še čakajoče visijo ...
nikogar ni, ki bi spet zbudil življenje v brezdanjih

samotah teh ... zadnje še solnce se vleča v zavese
pri oknih, na tla ... Ti h glasovirju si sela
in smeh pritajen ti nalahno na lica je dahnil.

V tem hipu po tipkah ti roka je kruto zdrsela —
krik plašnih akordov — — ko da v njih vsa prošlost se trese ...
»Trudna od poti sem!« — Čar davnin je usahnil.

Miran Jarc.